

Giã từ hy vọng

Tôi đã bỏ qua tất cả đàn bà đẹp mã để lấy Huệ.

Tôi nói tôi từ bỏ, vì tôi đẹp mã. Hơn thế, tôi lại có chút tài sản, tuy chưa thể gọi là giàu có nhưng cũng đủ sánh vai với thiên hạ. Tôi đã trải qua nhiều mối tình, để biết rằng đàn bà đẹp mã thì thường xấu xa về tính tình lắm. Họ kiêu ngạo và không chung thủy. Họ thường lừa dối.

Thật ra ban đầu tôi không để ý đến Huệ. Cô chỉ là nhân viên phòng giấy của cơ quan nghiên cứu hạt nhân, suốt ngày bấm máy photocopy, bàn về quần áo giày mũ và chờ đợi những khoản lương thưởng. Cô ở quê Ninh Bình lên Hà Nội bám trụ, ở trọ với giá trăm năm mươi nghìn đồng mỗi tháng, đi làm bằng xe mini Tàu màu đỏ. Bạn cô thường là người nghèo. Tóm lại, cô không có gì đặc sắc. Tôi quen cô hoàn toàn tình cờ, trong một quán ăn, nơi tôi ngẫu nhiên vào và thấy cô đang dùng bữa trưa.

Tôi đã nhìn cô một lát. Lưng cô hơi gù, má trái có một bớt dài, mà làn tóc xõa không che hết được. Khi cô đứng dậy, tôi nhận thấy dáng cô tầm thường.

Tuy vậy, tôi đã gọi cô lại, làm quen với cô. Rồi mọi chuyện diễn tiến bình thường. Hình như cô tự hào đã làm thân được với tôi, một trai Hà Nội gốc, đẹp không kém tài tử.

Tôi đưa cô đi chơi nhiều nơi, giới thiệu cho cô biết vị ngon, hương thơm, sắc đẹp Hà thành. Cô được ném Black Lebel trong Daewoo Hotel, điều mà cô hãnh diện giới thiệu mãi với bạn bè. Tôi mua cho cô mấy bộ áo váy mà cô diện hàng tháng không đổi.

Tôi lái canô đưa cô đi dạo Hồ Tây. Mặt hồ loang loáng trải rộng tựa như tiếp giáp với chân trời đã hình thành nên một chiếc lồng tuyệt đẹp nhốt chúng tôi đang di động.

Tôi mỉm cười với Huệ. Hai tay cô bám lấy thành canô, mặt cô rạng rỡ, tóc cô bay dạt về sau như một khối lửa màu đen đang cháy.

Tôi ôn lại trong óc câu nói của Huệ hôm nào : "Em chưa bao giờ thực sự yêu ai".
"Thật thế chứ?" - Tôi đã hỏi như vậy.

"Thật". Tôi nhìn cô và tôi đã tin cô. Tôi đã ngầm hỏi nhiều người về cô, tôi thấy có cơ sở để tin cô.

Tôi là người thích ăn chơi thật, nhưng (hay chính vì thế) mà tôi trọng chữ trinh tiết của đàn bà. Tôi biết rõ rằng đàn bà khó giữ trinh tiết lắm. Trừ những người ít ai để ý đến, họ có nhiều điều kiện để giữ mình hơn, hay nói cho đúng hơn, họ có ít điều kiện để trao thân.

Tôi vừa điều khiển canô vừa hỏi :

- Thế em muốn điều gì trước khi chúng ta tổ chức lễ cưới.

- Có sớm quá không anh?

Hoàn toàn không sớm. Anh đã hai mươi bảy tuổi rồi còn gì. Và em cũng đã hai ba.

- Em có một mong muốn.

- Như thế nào?

- Em muốn được một mình tới ngày đó.

- Nghĩa là... anh hiểu.

Chính tôi cũng muốn thế. Tôi muốn giữ gìn sự trinh bạch của người vợ chưa cưới cho đến giờ phút trọng đại đó. Sự trong sạch nuôi dưỡng tình yêu chân chính. Ngay như tôi, tôi cũng từ bỏ những thú vui thể xác. Tôi cho là để đạt mục đích lớn lao của đời người, người ta có thể hy sinh một số lợi ích nhất định, ai cũng thế. Tôi đặt lòng tin ở Huệ, do chỗ tôi thấy đến tôi còn đáng tin.

Tôi tăng tốc ca nô đột ngột để Huệ ngã vào tôi rồi cả cười.

Tôi và Huệ đi mua áo cưới. Chúng tôi muốn lễ phục ngày đó được lưu giữ. Chúng tôi vào mọi cửa hàng mà chúng tôi ưng ý, dỡ từng bộ áo xuống, mặc thử vào người. Huệ đã ưng ý vài chiếc, nhưng tôi bảo Huệ cứ đi, đến khi không còn một bộ nào đáng xem nữa, mới quay lại mua bộ tốt nhất.

Bỗng nhiên trên phố Hàng Bông, tôi gặp Tôn Nữ Kim Cương, một hoa hậu cũ của lòng tôi. Cô ta nhìn thấy chúng tôi dắt tay nhau thì nở một nụ cười mười phần chế nhạo, khinh khỉnh bước sang bên. Tôi nhổ một bãi nước bọt. Kim Cương cười to:

- Xin chào đại ca. Chúc phúc nhé.

Rồi đi thẳng.

Huê căn vặn tôi:

- Ai thế?

- Một con điếm.

- Sao nó biết anh?

- Điếm thì ai chẳng biết.

Huê tỏ vẻ giận. Tôi vội thanh minh:

- Em đừng cho là anh nói thật. Cô ta là bạn cũ của anh, chỉ thế thôi. Giữa anh và cô ta chẳng còn gì với nhau đâu. Thế nên cô ta mới tỏ thái độ xấu. Chúng ta nên quên chuyện khó chịu đó đi.

Tôi nói thêm:

- Cô ta là người đàn bà xấu xa, đáng khinh ghét, đáng chết nữa.

Do tôi cố gắng và chân thành, thái độ Huệ từ buồn bã chuyển sang vui tươi. Huệ cùng tôi chọn bộ váy trắng tuyệt mỹ, nó làm Huệ đẹp thêm nhiều phần.

Thế rồi ngày cưới đã đến.

Những tiệc mặn, tiệc ngọt, phong bì, lời chúc tụng và những khuôn mặt đã qua. Bây giờ tôi hồi hộp trước cửa gian phòng riêng của chính mình.

Tôi khẽ gõ cửa. Im lặng. Tôi khẽ đẩy cửa bước vào. Từ trong phòng phả ra hương thơm độc đáo của nước hoa xịt phòng. Dưới ánh đèn ngủ màu hồng nhạt, chiếc màn tuyền trắng như những dải mây mỏng nhẹ nhuốm ánh bình minh che chở một người phụ nữ yếu đuối, là vợ tôi.

Huê nằm quay lưng ra phía cửa. Tôi nhìn thấy làn lưng dài có vẻ run rẩy và căng thẳng. Tôi cảm thấy xúc động và yêu thương vợ tôi, người tôi đã chọn để đi suốt đường đời tổ ấm của tôi, chỗ dựa của tôi.

Tôi lặng lẽ nằm cạnh Huệ. Tôi nghĩ rằng đây là giờ phút cần người đàn ông cư xử tế nhị, thận trọng. Giờ phút này sẽ đi mãi mãi vào cuộc đời hoặc như một tượng đài tuyệt vời của tình ái, hoặc như một dấu ấn lên thịt da người nô lệ, hoặc như một sự ghê tởm không gì nguôi quên được. Nên tôi phải hết sức giữ gìn, phải vận dụng tất cả hiểu biết và tình cảm ra.

Tôi phải mở cho được cánh cửa cuộc chung sống dài lâu giữa hai vợ chồng, cánh cửa khó mở bậc nhất trong vô số cánh cửa cuộc đời

.....

Tôi gào lên:

- Điều đó xảy ra như thế nào! Như thế nào!

Huê sợ hãi nép vào góc tường, làm chiếc màn cưới nhăn nhúm. Dải hoa hồng cài ở góc màn rơi bộp xuống gạch hoa.

- Nói! Cô phải nói! Cô đã lừa dối tôi như thế nào!

Huê lắp bắp :

- Đó là vào một đêm tối. Người yêu em gái em đã rủ em đi chơi ngoài bãi tha ma. Em đã đồng ý. Em cũng không hiểu mình làm gì.

-Thật quá tởm lợm. Ăn nằm với một thằng nhóc con. Và đã giấu giếm tất cả.

Huê khóc nức nở:

- Em không thể nói ra điều ấy. Em muốn sống bình thường.

Tôi chì chiết:

- Thì cô cứ việc sống theo ý cô. Nhưng tại sao cô lại lừa dối tôi là người đã thành thật đến với cô. Cô phải hiểu tôi muốn gì chứ. Tôi ghê tởm những con chung chạ hơn cả những con điếm thật sự cơ.

Huê chấp tay trước ngực:

- Em xin anh tha thứ cho em. Em không nói ra sớm, chính vì em cần anh. Em yêu anh.

Tôi hét:

- Yêu tao? Yêu mày thì có? Ngay ngày mai, cần phải làm thủ tục ly dị. Trời ơi.

Tôi giật đổ màn cưới, ném tung đồ đạc khắp phòng. Vừa quay cuồng như điên, tôi vừa rên rỉ:

- Trời ơi là trời. Người như quỷ dạ xoa, như Chung Vô Diệm thế kia mà cũng còn mặt trình. Thà ta lấy một con xinh đẹp mà thất tiết còn hơn, Còn hơn ở chỗ còn có nhan sắc của nó mà lờ đời. Sao ta lại tin người đến thế cơ chứ. Sao ta không kiểm tra trước tất cả.

Tôi dùng dùng mở cửa nhà, chạy ra phố, bắt chấp nước mắt của Huê và sự can ngăn của gia đình tôi. Tôi phóng xe giữa đêm đông gió lạnh lẽo mở ánh sáng đèn cao áp ven đường mà nghe trái tim mình rõ máu. Tình ái trước mắt tôi là căn hầm đen đặc nhớp nhúa lép nhép những âm thanh cuồng loạn và đờn đau.

Đêm đó, tôi bắt đầu trở lại với lối sống ăn chơi mà tôi tôi tưởng có thể từ bỏ.

23-7-1997